

Oponentský posudek bakalářské eseje

Jan Böhm „Nová média v prezentaci českých rozvojových a humanitárních NNO“

FHS UK, Praha 2010

Vedoucí práce: Doc. PhDr. Jaroslav Vančát, Ph.D.

1) Problém vlastního vymezení tématu a smyslu práce

Autor bakalářské eseje v 1. kapitole vymezuje obsah a smysl práce velmi jasně, stanovuje si tři čitelné hypotézy, které se snaží ověřit. První hypotéza o zakotvenosti potřeby občanské společnosti reflektovat vlastní postoje, přehodnocovat priority a komunikovat s veřejností působí asi nejméně objektivně, troufal bych si tvrdit, že vyplývá z definice občanské společnosti. Odpověď se posléze stává součástí komentování stanoviska K. Müllera v 2. kapitole. Druhá hypotéza o Internetu jako nástroji pro podporu komunikace je sice mnohonásobně diskutovaná a řekl bych i potvrzená, autor ji chce ovšem dokumentovat rozbořením www stránek početného souboru nevládních neziskových organizací. Poslední hypotéza ovšem rozhodně přínosná je, protože chce sladovat, zda důležitost Internetu akceptují i nevládní neziskové organizace, které se zabývají rozvojovou spoluprací a humanitární pomocí. Ve výsledku to ovšem znamená, že autor sleduje, a to i kvantitativně, zda jsou web designery respektovány parametry, které usnadňují přístupnost stránek, zda jsou využívány multimediální možnosti www stránek a zda organizace vstupují do sociálních sítí na Internetu.

2) Otázka metodičnosti přístupu

Práce je rozvržena metodicky velmi příznivě, autor si uvědomuje, že je třeba čtenáře nejprve seznámit s existencí občanského sektoru a neziskových organizací z pohledu sociologie, dále připomenout mediální teorie, digitální podstatu Internetu a jeho specifika. Pro získání potřebných dat se autor pustil i do vlastního výzkumu, který, pokud mohu soudit, má dobře, i když nijak obsažně, stanovený předmět, správně sestavené otázky i přijatelně nalezený vzorek zkoumání. Práce má jasné a přehledné členění.

3) Věcné poznámky

Poněkud udivují dva odkazy v textu formulované jako „výše zmíněné“ (s. 6), „výše jsem zmínil“ (s. 16), u kterých ovšem nejde obsah odkazu dohledat.

Tuším, že ustáleným překladem McLuhnovy opozice je „chladná“ a „horká“ média, nikoliv „studená“. Zařazení dnes již kanonické teorie Lva Manoviche a pěti charakteristik nových médií asi není zcela nutnou součástí zkoumání praktické reflexe Internetu uživateli a působí trochu jako zbytečný ornament, podobně jako kapitola „Co nová média nejsou“. Podobně se u Vina Crosbieho dá ocenit až kapitola 3.3.2 (proti kapitole 3.3.1.).

Je poněkud otázka, zda novotvar „palcování“ ve Facebooku by si nezasloužil vysvětlení (s. 31).

Všechny mcluhanovské a manovichovské teorie se nakonec scvrkávají a hodnocení URL adresy, „variability“ jazykových mutací, možnosti využít vkládání obrazů a videí na stránky a přiřazení komunitních sítí.

4) Hodnota pramenů a poznámkového aparátu

Použitá literatura není rozhodně příliš rozsáhlá a pokrývá velmi úsporně všechny potřebné oblasti. Pro založení sociologického pohledu je použit jeden zdroj (Müller), což u studenta FHS, který se jistě musel

s touto problematikou setkávat i u jiných autorů, poněkud překvapující. Mediální studia jsou také pokryta jen jedním autorem (McLuhan). O něco lépe dopadají nová média (Manovich, Crosbie, Bolter–Grushin, Jedličková, Vančát), kde ovšem není vždy implicitně jasné, proč jsou konkrétní témata zmiňována, respektive zarazí určitá disproporčnost (Crosbiho porovnání „prostředí“ země – voda – vzduch mají jistě jen zcela marginální, metaforickou hodnotu, přesto pokrývají rozsah jedné podkapitoly). Vlastní technologie Internetu je zastoupena ostatně také jen stroze (Smička).

Literatura je uváděna bibliograficky správně, nadbytečné je uvádění rozsahu publikací. Nutně jsou v práci využity i internetové zdroje, chybí však u nich datum expirace. Jako zásadně nešikovné mi připadá řazení literatury, které sleduje výskyt odkazů na ni v textu. Takové řazení může obstát u odborného časopiseckého článku, ovšem v bakalářské práci buď zcela zastře proporcí obsahu pramenů – proti tematickému řazení, nebo znemožní vyhledávání – proti abecednímu řazení.

Autor využívá poznámkový aparát v zásadě k odkazům na literaturu (v odpovídajících případech by však měly obsahovat odkaz i na konkrétní stránku) a k vysvětlujícím poznámkám.

5) Jazyková stránka práce

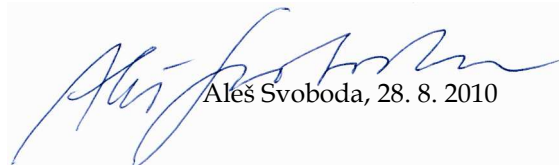
Jazyková stránka bakalářské práce je vcelku vyspělá. Autor se pokouší o adekvátní vědecký styl, užívané formulace jsou věcné a srozumitelné. Gramatická pravidla, včetně pravidel interpunkce, jsou až na výjimky respektována. Autorovi dělá potíž umístit čárku před „a“ ve stupňujících nebo důsledkových souvětích („a proto“, s. 14, s. 44, „a tak“), případně rozeznat předmětnou větu („o co jde“, s. 26). Také je třeba respektovat větný rod (médiá zaměstnávaly, s. 15) Poněkud bizarně působí částice na konci věty „Za principy SEO totiž nestojí tajemná meta-úroveň Internetu, do níž mají přístup jen zasvěcenci, ne.“, s. 28).

Vyskytují se ovšem i cizojazyčné výrazy („byproduct“, s. 24) nebo hovorové výrazy („Facebook coby jednička“, s. 31, označení odborné práce za „textík“, s. 12, interpretace „pasuje“, s. 45), které váhu odborného stylu poněkud snižují.

6) Závěrečné hodnocení

Bakalářská práce je vedena velmi systematicky, je psána v zásadě odborným jazykem a prozrazuje i schopnost správně sestavit a interpretovat výzkum. Není však zvláště hluboká; jednoduchost zkoumaných kritérií poněkud vyrovnává fakt, že by výsledované závěry mohly být uplatněny v praxi.

Práci doporučuji k obhajobě, moje hodnocení je slušná „2“.

Aleš Svoboda, 28. 8. 2010